Det vadar ner

Samlade dikter
från tiden 2023-2024

av

Lars Larsen

Stockholm 2024

”Det vadar ner i min havets ljusa,
Mossar längs kanterna stilla och bröst.
Det vadar ner i min havets susa,
i min havets susa röst. ”

(L.L., sommaren 2007)

Innehåll

Förord

I denna bok finner du dikter av mig från början av 2023 till sommaren 2024 (med något undantag), ett urval av de bästa dikterna från den tiden som inte redan publicerats. De är i kronologisk ordning. De har alla publicerats på mina bloggar ”Forest Man” och ”I väntan på Jesus”.

Det blir min sista bok på Internet Archive.

Lars Larsen, Stockholm 24.9.2024

Sjömannens dröm

Det sjunger i mig
medan jag styr min lilla skuta
mot evighetens vackra kust.
Sikten är klar just nu,
horisonten skimrar så ljuvt,
allt känns så enkelt just nu,
jag skall nog nå dit fram,
fast jag vet att färden är lång,
att den kan ta tiotals år,
men genom stormar och nöd,
skall jag bärgas dit,
till den vackra äng,
som är sjömannens dröm,
en solhetens dröm,
ljuva vindhetens dröm,
en dröm som är öm i sin söm.

Burkvisan

En burk.

En tom burk.

Det är mycket till burk.

En riktig kärleksburk.

Med den burk man mycket kärlek göra kan.

Med den burk man någon fattig glädja kan.

En romsk tiggare mycket gilla burk.

En riktig burk.

Ska vara tom burk.

Jesusburk.

Jag mycket gilla burk.

Fattigdomens glädje, tro't eller ej

Av all den glädje, all den fröjd
som storstadsliv bereder, är
det hundarna och resterna
som hjärtat mitt mest gläder där.

Det sägs att middagsgästerna
får njuta mest av maten,
men jag har njutit mest av allt
av smulorna från faten.

Som gatubarn jag varit har,
som glatt sig så åt smulor, skräp,
den mätta dagen är ej störst,
det Karin Boye själv begrep.

Den bästa glädjen

Den bästa glädjen på den kära jorden här,
är inte LSD-extasen uti där,
nej, se, det är den stilla glädjen i ens bröst,
som utav djurens, skogens själ är hemligt öst.
Den stilla glädjen räcker längst också,
den kan i evig tid bestå.

Tidmannen

Det ärer i tid och tider
en tidman som kan sin tid.
Så tar han en tid och tider
en evighet inuti.

Jag tror på en man, en tidman.
En underlig man minsann.
Som andas i evigheten
och är som en duvohamn.

Det som ingen ville veta av

Se det urgamla kors
som de lopporna bär,
på det kors är jag spikad också.
Därför känner jag varsamt
i dem och i mig
en uppståndelses himmel så blå.

En kärlekssång

Som solen som stiger och långsamt värmer
en frusen syndvärld.
En liljas ljuvhet Han gläder och stammar
att Han är kär.
Som Venus som stilla ibland minns sitt
saliga havsdjupsursprung.
Hon gråter efter det som bara en gud kan,
medan hon ännu är ung.

Refr: Så vill jag älska dig,
av hela hjärtat vill jag älska dig.
Så vill jag älska dig,
med samma styrka vill jag älska dig.

Hör Arja Saijonmaa sjunga den ursprungliga sången, "Caruso" översatt till svenska, här.

Valborg / en hyllning till vardagen

När jag får bestämma själv
firar jag aldrig några högtider eller helger,
jag älskar nämligen vardagen,
den är min högtid,
att få göra något nyttigt,
som kommer från mitt hjärta.

Fyra smådikter om djur och insekter.

Vänskap

Jag har än vän.
Han lever än.
Han bor i mitt hus.
Han kallas för lus.

Parkering

Här i denna stuga
som en arm fluga
parkerar jag mitt ord.

Den första jag pratade med idag

Det var ett väsen i magen.
Jag sa hej.
Han sa dudelidej.

Veckans virvelvind

En bulldog på T-centralen
som pussade mig mer
än någon hund har gjort.

Lång vägs färd till Tro

Det var en troende man
som efter nästan 40 år som kristen
sade att han äntligen
börjat tro med hjärtat
på en högre världs
Verkliga Verklighet.
Han sa
att detta var det svåraste att tro;
det mest grundläggande,
ABC i tron,
var det svåraste att tro på.
Det visade sig i sjukdom
och nöd.
Då var det alltid
som om han måste börja
om från noll
på trons väg.
Som om all tro
togs ifrån honom
och han inte ens
förmådde tro på
det mest basala;
en högre värld.

Om fångenskapens och lidandets hemligheter

Se, fångenskap är ej så farligt,
se blott på akvariet där,
hur fiskarna rör sig varligt
i Edens himmelska sfär.

En gång i Evighetens hem och trygga bo

En gång ska vi vara som dem
som levat på jorden för mycket länge sen.
Friden skall vara obeskrivlig,
och vårt jordeliv
bara en kort, hemsk paus,
ett enda rosslande andetag av
förkylning och febrig yra
i den självklara Evighetens stilla, lugna salighet,
det som är vårt hem,
vårt trygga dunbo,
som vi alltid mindes det,
som vi mindes det
från Evigheters Evigheter.

Längtan att få tjäna paradiset

Jag vet om en man
vars högsta önskan var att få göra något gott,
att få göra något nyttigt,
att få tjäna paradiset,
så att han kunde få glädja sig
över paradisets tillväxt.

Men samhället han levde i
var inrättat så, var byggt så
att sådana som han hade svårt
att realisera detta, att få göra något.
I alla fall officiellt.

Men mannen gav sig inte.
Underground, nästan i hemlighet
följde han sina drömmar,
och var trogen i det lilla,
gjorde mycket med lite,

lite som man kan se hundar
sätta värde på en boll,
och leka med samma lilla boll
år efter år.

Dödens sång

Du levs till blomma
och talas i allt
som grodar mot vattnet blyghet.
Din död bevattnas
med livshetens saft
där allt ses med
duvor och fröhet.

(En omskrivning 28.2. av min dikt "Du levs till blomma", första versen)

Exempel på min gatudiktning under min period 23.2.2023 till början av april 2023, då jag fastade från internet

(jag mässade och rappade följande visstumpar på gatan då:)

I Sverige är de så bra att de äter i takt. I Afrikas skogar heter de i takt.

* * *

När Jesus ner i lusen far, far lusen till himlen och blir far.

* * *

När Jesus ner i lusen for, tänkt jag att Jesus ock i lusen bor.

* * *

Det va en skurk.
Han hette Kurt.
Han samla på burk
tills han blev som en burk.

* * *

Om du har en god burk,
förlåt då din burk,
god burk,
en burk är ingen skurk,

god burk,
försöker va så god burk jag kan.

* * *

Om du har en god korv,
en jesusekorv,
god korv,
en salamikorv,
god korv,
försök sen va så god korv du kan.

* * *

Niin kauan kuin on vähän lystiä purkissa, niin kauan on vähän lystiä nurkissa. (Alkoholistivitsi)

(svenska: Så länge det är lite glädje i burken, så länge är det lite glädje i gatans skrymslen och vrår. Alkoholistvits)

Det är en vacker afton

Det är en vacker afton, lugn och fri.
Andlöst går tiden ner på knä.
Lever i evighetssymfoni.
Tiden har mycket lätt att be.

(Lars Larsen 11.5. med inspiration av William Wordsworths dikt "It is a beautious evening, calm and free")

Tre kortdikter

Det var en bakterie i min mage
som sa tä mäjj såhää en gång:
-Ät medan ätet finns.
En dag finns inte ätet.

* * *

Det ärer i tid och tider
det tyst-ärets tid och tider.

(en dikt inspirerad av Verner Boström)

* * *

När du lidit din läxa ut
ska du uppstå vid livets slut.

Tidmannen (utökad version)

Det ärer i tid och tider
en tidman som kan sin tid.
Så tar han en tid och tider
en evighet inuti.

Jag tror på en man, en tidman.
En underlig man minsann.
Som andas i evigheten
och är som en duvohamn.

Han följer ej tidens anda,
hur tidman vår man än är.
Ty hela vår tids svåra vånda
han på sina axlar bär.

Vindkraftsparken

På påskön finns gigantiska statyer.
I övrigt är ön kal mark.
Påsköns forna urinvånare
använde sina sista resurser
till att resa dessa statyer,
inte till mat och värme eller nyttigheter.

Den förnyelsebara energitekniken
är våra påsköstatyer.

Lusens majvisa

Nu lever det i lövens salar
nästan som i Eden en gång.
Och sparvarnas ljud till mig talar
om oskuld och änglasång.

Den himmel som skapat allt detta,
den måtte väl va' ljuvlig ändå!
Det ryser i märgen hos Pekka,
hos lusen och havet det blå.

En kortdikt

När man har Jesus i burken
blir man inte så murken.

"Närmare idag än igår"

I min tidiga ungdom och barndom
kändes Jesu återkomst
så avlägsen,
att det var som början
på ett maratonlopp (jag trodde den skulle komma 2032).
Nu känns Jesu återkomst
så nära
att jag räknar dar.

"Närmare idag än igår",
var en ofta sjungen sats om Jesu återkomst
i min barndom och ungdom.
Då kändes det närmast hopplöst att sjunga så,
som en klen tröst, så lång tid var kvar.
Nu känns satsen
som en dunkel värme i magen.

Om vi bara hade sett det osynliga

Om vi
under våra djupaste lidandesstunder
hade sett
vad som rörde sig i det osynliga,
hur änglar och döda släktningar
och döda vänner
mobiliserade sig för att
komma oss till undsättning,
för att lösa våra knutar,
för att lätta våra bördor,
då hade detta varit nog
för att lyfta oss ur lidandet,
det hade helat oss på en sekund,
och när vi en gång efter döden,
eller, i en nära-döden upplevelse,
skall förstå vad som skedde då
när vi led som mest,
när vi ska se den osynliga biten
av händelsen,
då skall denna förståelse och kunskap
läka våra värkande minnen,
och göra allt gott igen,
vi skall då kunna försonas
med vår historia,
med alla dess lidanden,
kunna förstå och s.a.s. "förlåta Gud",
förlåta oss själva
och hela universum.

Bara detta
kan få oss att försonas
med allt:

att vi ser det osynliga,
och **förstår.**

Väntans värme inför Jesu återkomst

Tanken på Jesu återkomst
skapar värme i maggropen,
(det känns som det är på riktigt!)
lite som när man som barn
väntade ivrigt på julaftonens ankomst,
lite som känslan
när man vaknade
på julaftonsdagen, 24.12.,
och granen var prydd
med kärlekens tecken på
att det började vara dags
att få nya ljuvliga leksaker
till julklapp. Helst skulle det vara
lego eller playmobil.

Jag vet också om många tecken
på Jesu återkomst,
och att vakna upp till dem
är ännu ljuvligare.

Heta-gubben

Det var en gubbe.
Han gick och hette hela tiden.
Allt möjligt ville han heta.
Han kom på något lustigt,
och så gick han och hette detta en stund.

Till slut kallade han sig
"Nöff Nöffson Nöffman".

"Paradisisk ljudvärld" (sann historia)

En gång, i 18 november 1973,
det var samma år som David Wilkerson
fick sin stora apokalyptiska vision,
samtidigt som världen fick sin första oljekris,
ja samtidigt som miljörörelsen började bli stark,
då fick indianskan Betty J. Eadie (f. 1942)
en otrolig nära-döden upplevelse
där hon bl.a. kom till en viss sfär av himlen
där det hördes sagolik musik,
från någonstans långt, långt borta,
det var som "sfärernas musik",
kosmisk musik.
Den var så ren och ljuvlig och öm
att den smekte hennes själ
och läkte den, djupt, djupt på djupet.

Sedan i en annan del av himlen
hörde hon gudomlig musik
komma ur varje planta och varje vattendroppe.

Vem var det som sjöng för henne?

Kanske var det Gud som sjöng för henne.

Tre underliga kortdikter

,
Det ärer i tid och tider
en lusman som kan sin lus.

(dikten inspirerad av Verner Boström)

* * *

Om du äter av korvarnas korv,
blir du till sist som Orvarnas orv.

(mars 2023)

* * *

Mose tre bud

1) Ta hand om bruden.
2) Ta hand om guden.
3) Ta hand om truten.

En man med tid och tider

(dikt inspirerad av poeten Verner Boström)

Det ärer i tid och tider
en tidsam man, som minsann
kan ta till tid och tider
om det krävs av denna man.

Och har du lite tid och tider
så kan du dela det med nån ann',
som behöver lite tid och tider
med kärlek och med varann.

Och har du lite tid och tider
så kan du tida dig genom allt
som här uti tid och tider
vår Herre och Krist befallt.

Och har du lite tid och tider
då gör dem då till Kristi tid
som lyssnar och som lider
med världens strid.

Jesus, mitt paradis (sång)

(mel. en melodi från pingströrelsen)

Jesus, frälsareljuset,
solen uti mitt liv.
Vart jag mig vänder i världen,
är jag din, bara din.
Vart jag mig vänder i världen,
är jag din, paradis.

(Lars Larsen, sommaren 2020)

Jesu återkomst i magen

Det känns som jag går och ruvar
på Jesu återkomst själv,
så mild och så ljuv som uvar
som hoar en varm junikväll.

Jag bär Hans återkomst i magen
som en värme där som bådar gott,
och uvarna hoar i hagen
mer ljuvt än jag nånsin höra fått.

Ekorren som valde mig till ny "minimessias"

(obs.: i denna dikt använder jag ordet "messias" inte så som psykiatrin förstår det, utan som de första kristna förstod det, där alla kristnas kallelse var att bli lik Jesus, att bli "minimessiasar". Så enligt t.ex. C.S.Lewis)

I juli 2008,
det var året för den "Stora Finanskrisen",
då domedagsstämning rådde i världen,
tre år efter att jag ingått mitt heliga
förbund med Naturen,
tog den händelse plats,
som kanske betytt mer
än någon annan
för att jag går den väg jag går idag.

Jag fastade i 40 dagar
på vegansk råkost,
kom in i "paradiset" (utan att gå ur kroppen),
levde i "paradiset" i veckor,
och hörde där outsägliga ord,
varav det viktigaste var
att jag var kallad att bli en "ny messias".
En "minimessias" som skulle
visa mänskligheten vägen
tillbaka till Naturen.
Jag hörde kallelsen
med hela min varelse,
inte med öron, såg ej heller någonting.

Sedan, efter precis 40 dagar,

hände det oerhört hemska.
Ambulans var på väg hem dit jag bodde,
för att jag var så smal och svag,
och för att jag yppat att jag längtade efter att dö
(självmordstankar som kom och gick snabbt),
kände suget in i paradiset.
Jag gick till grannen,
och på grannens gård
kom jag i ohygglig beslutsångest.
Skulle jag ge mig frivilligt till psykiatrin,
eller skulle jag rymma?
Till slut gick jag in i skogen
för att vinna tid, då jag inte
visste vad jag skulle ta mig till.
Där, i skogen, träffade jag en ekorre,
som jag klagade min nöd för;
"Hur blev det såhär", sa jag,
"vad ska jag ta mig till?"
Ekorren smackade med munnen,
sådär som ni kanske hört ekorrar göra,
och **då var det som om jag fick
telepatisk kontakt med honom**,
och ett budskap från ekorren
lades i mitt huvud, klart och tydligt,
som på telepatisk väg:
"Gå och lid med Kristus".
Då visste jag genast vad jag skulle göra,
jag förstod plötsligt min situation,
att jag skulle bli gjord lik Kristus,
genom att **bli korsfäst med Honom**,
bli en verklig ny minimessias.
Att det var på allvar.
Jag gick ganska genast tillbaka
till den väntande ambulansen.

Ett inferno väntade på
det psykiatriska sjukhuset i Jorv, Esbo, Finland,
min själ formligen slaktades,
min värld dog, mina känslor dog,
och kvar var en zombifierad inre värld,
som plågades.
Men jag kom ut ur sjukhuset,
och efter en till vistelse där,
om några månader,
lyckades jag sluta med medicinerna,
och min själ uppstod sakta till LIV,
större liv än jag kanske någonsin känt sedan barndomen,
precis som jag hade profeterat om mig själv
under min "psykos" under de fyrtio dagarnas fasta:
Att jag skulle dö och uppstå som Jesus.

I efterhand har jag tänkt
att det var ekorren
som valde mig till en ny "messias",
genom den otroliga hjälp han gav mig.

Och på den vägen är det,
jag är ingen färdig "messias" än,
att bli en "messias"
är bara min kallelse,
och det bör inte förstås så som
psykiatrikerna förstår det.

Prästen Rest

Dä va än präst.
Honom Satan frest.
Tills han satte sig på höga häst.
Och föll ner i helvetets träsk.

Dä va än annen präst.
Han trodd på Jesus Kräst.
Tells han bläv som än pest
för alla på hans fest.

Dä va än annen präst.
Han hätte Rest.
Han va' i rest
invid Guds breast.

Dä va än präst.
Han hette Rest.
Han hadde invested
sig in i Guds fest.

Dä va än präst.
Han hette Rest.
Han va å rest
mitt i livets test.

Dä va än präst.
Han sa "Skomakar bliv vid din läst".
Där lade han sig till rest
i Guds arbetsväst.

Mitt liv på internet: väntan på kollapsens befrielse

Mitt liv på internet
är att speja efter tecken
på att Monstermaskinen "civilisationen"
kollapsar.
Att själva fundamentet för mitt liv
på internet, kollapsar (är det suicidalt? Jag tror ej det).
Alltmedan jag **lever** min sorg
över allt denna maskin mejar ner
då den mår väl och "allt är bra",
då "allt går som smort".
Min nästan enda tröst
är att forska i tecken
på att energin som driver
denna Monstermaskin
håller på att sina,
och att se hur maskinen
faller sönder, mer och mer,
av ålder, av slitage, av klimatförändringar,
av överförbrukning av resurser, av "overshoot",
där hämtar min själ sin näring,
och av urgamla profetior
om att världen ska ges en ny chans
efter att Monstermaskinen stannat,
att allt ska bli nytt och gott igen,
och att den natur Maskinen slaktade
ska uppstå till evinnerligt liv.

(Lars Larsen 9.8.2023. Idag är det 18 år sedan jag ingick mitt heliga förbund med Naturen, genom att gifta mig med tallen Shekinah i Varissuoskogen i Åbo, jag har skrivit mer om

det här, Jag firar det genom denna lilla anteckning och denna dikt)

Den stora Morgonen

En morgon skall jag få sakta vakna
till lätthetens paradis.
Som dykaren som har dykt
på havsbottnet,
under mörker och hårt tryck,
och simmar upp mot ytan,
kravlar sig upp på land,
och tar av sig sin tunga dykardräkt.
Pustar ut.
En morgon ska det ske.
Då det ska bli lekande lätt att leva.
Jag ska simma upp,
och lämna min tunga kropp
och mitt tunga jordeliv för evigt,

och jag ska förstå **vad allt handlade om**
till slut.

Skogen med längtans skimmer

En gång,
jag tror det var 2005,
året för mitt giftermål med tallen Shekinah,
en vacker, solig
skyfri sommardag,
stod jag på vägen
och såg mot skogsbrynet i fjärran,
och solens sken på skogsbrynet
och min egen längtan
efter att gå djupt in i den skogen,
längtan efter att den skulle vara gränslös
som himlen själv,
(skogen var stor, och helt främmande för mig)
fick den att skina som av
ett avlägset, oändligt sagoparadis i fjärran,
skina som i ett obeskrivligt
längtans skimmer,
längtan efter de eviga, gränslösa skogarna
i Andevärlden.

Narnia-träden

En gång,
jag tror det var 2005,
en solig sommarkväll, i Åbo,
cyklade jag hem till Varissuo.
Då var det som att
kvällssolens sken på tallarna
vid vägen,
fick dem att lysa
i en obeskrivligt sagolik gyllenbrun eller brunröd färg,
som om jag var i Narnias skogar,
ja tallskogen lyste
av Narnias skogar,
lyste av min egen längtan
till sagornas paradis.

Min första luff

En gång, i Åbo,
jag tror det var våren 2005,
året då jag gifte mig med tallen Shekinah,
medan det ännu var rätt kallt,
fick vårsolen och vårskogen
mig att längta obeskrivligt
efter att bege mig på luffen,
långt långt bort i fjärran,
luffandet framstod för mig
i ett obeskrivligt sagolikt skimmer,
och de fjärran skogarna norr om Åbo
lockade oerhört, som en hemlig, förbjuden frukt.

Jag packade ryggsäcken en morgon,
och begav mig iväg på en några dagars vandring
genom vidsträckta skogar.
Efter kanske 10 kilometers vandring
började det regna,
det var kallt, det var tidigvår,
och jag återvände snart hem, sent på kvällen,
desillusionerad, blöt och ledsen.

Min gode boss

Jag har en boss.
Han är som Super Mario Bros.

Tidsången

Det ärer i tid och tider
en tid som i tid kan tid.

Och är du i tid och tider
en ärande tidsam tid.

Och tider du tid och tider,
en tiderlig, ärsam tid.

Då går du i Kristi tider,
då har du i tid din tid.

(Dikten är inspirerad av Verner Boström)

Kristi tid

Det breder i tid och tider
lite tider i Kristi tid.

Och har du i tid dina tider
så kan du få Kristi tid.

(Dikten är inspirerad av poeten Verner Boström)

På ytan och på djupet (liknelse)

På ytan
ser allt ut som vanligt,
ser allt ut
som om det alltid
ska förbi som vanligt.

På djupet
bygger **magman** sig upp,
i den vulkaniska bergarten;

Babylons fall och Jesu återkomst.

Vaggramsan

Somna till det Stora Ordet
som ur grodans mun är kommet.

Groda till det Somna Ordet
som ur Munnen stort är kommet.

Är-ramsan

Det är uti äret ett ärande är
som är uti ärets är.

Och har du i är och äret
ett ärande ärhetens är.
Så kan du i är och äret
bli till självaste ärarnas är.

(Dikten är inspirerad av poeten Verner Boström)

Tre kortdikter

Oxens visa

När man ärar i ärets ärhet
kan man bära i bärets bärhet.

Mysteriemannens varningsvisa

Om du mysterer i mysterets mysterhet
då blir du äten i ätets äthet.

Lushjärnan (anti-lusmedelsången)

Tänk att lusen också har en hjärna
så ypperlig i sitt små.
Den hjärnan ville jag värna
mer än jag nånsin kan förstå.

Lusen, min vän (sång)

(mel. gammal svensk pietistisk sång, minns inte orden, så jag kan inte länka till den)

Lusen, käre vän.
Du har vunnit mitt hjärta.
Sänd från himmelen.
Lusen, käre vän.

Lusen, i ditt bo
måste det vara ljuvligt.
Fullt av himmelsk ro.
Lusen, i ditt bo.

Lusen, o min lus.
Du får vara mitt ljus.
Här i mörksens hus.
Lusen, o min lus.

(**Kommentar:** Jag har haft löss två gånger i mitt liv, som hemlös 2010, och jag bara älskade dem, så mycket att jag åt dem och myste med dem. De gjorde mig inget ont, det kliade aldrig, förutom en enda gång då det blev för många stora jordloppor i mina kläder, där dom bodde. Då fick de mina kläder (som var mycket dyrbara), jag tog av dem och satte dem i en hög. Det var på luffen i Odense, Danmark. Nästan alla vilda däggdjur med päls har löss, det är inget konstigt i naturen. Lössen och de vilda däggdjuren lever i symbios med varann, och så har det varit i evinnerliga tider. Djuren plågas inte av dom, lika lite som jag plågades då de satt på min kropp. Det är civilisationens onaturliga hygien och pryderi som får oss att förinta alla löss som visar sig. Franciskus av Assisi hade löss,

och han älskade sina löss, och försvarade dem när hans ordensbröder ville rensa bort dem.)

Franciskus och Jesus

Franciskus säjs ha tämjt en varg.
Vet du vad Jesus gjorde?
Han lät sig tämjas av en räv.

Anden och Onden

När Anden ut ur kyrkan for
så kom Onden in i kyrkan dit.

Sommarlov

Jag huttrar i industrialismens kyrkohistoria.
I besserwissrarnas förfrusna kallsinnighet.
Ett sommarregn från skogens verklighet
omhuldar mig ut ur det postmoderna.
Till hundens arkaiska ömhet
som, solen lik, glöder än på gatan.

Burksamlarens ramsa (sång)

Om du har en tom burk,
en jesuseburk,
tom burk,
den himmelske burk,
tom burk,
så ge sen den där tom burk till mig.

(Dikten är inspirerad av General Knas och en dikt av mig i mars 2023)

En till av mina "är-dikter": "Diogenes' hund"

Diogenes hund

Det är i ärhetens är och bär
en ärbar Babar barbar.

(se vem Babar är, här)

Kristi tid-ramsan

Och har du i tid och tider
en liten trippande Kristi tid,
så kan du kanske, i tid och tider
få lite mera av Kristi tid.

(Dikten är inspirerad av norrbottenspoeten Verner Boström)

Hoppets ramsa

Och har man nu lite Jesus i magen här
kan det kanske bli lite Jesus i himlen där.

Trazan-Tarzan

Det var en man som ville vara Tarzan.

Det gick int så bra,
han kom att kallas Trazan.

Den vita havspärlan

Följande dikt, inspirerad av Jarl Hemmers sång "Spegling" härunder (som jag lärde mig på lågstadiet av min lärare Bert Jakobsson), skrev jag idag, 25.7.2023, till en gammal man på ett åldringshem som fått hjärnblödning, kan knappt prata och knappt röra på sig:

Den vita havspärlan

Solen lyser vårlig och skär på oceanen,
vinden fladdrar till, som ur en slummer väckt.
Mil på mil av ljusstänk, sen ser man Urtidssvanen
landa från sin havsflykt, av tusen sagor täckt.

Den gamle positivtänkarens ramsa vid det murkna köksbordet

Lite Jesu frälsegrejor kan man ta sig då.
En munter sump, en bibelstump
som man kan krafsa på.

Två mystiska ramsor

Nykteristens ramsa

Om du slutar dricka och röka
kan kanske Gud lite bättre i själen din böka.

* * *

(detta kom jag på att säga till ett fyllo igår)

Mystikhistorikerns ramsa

(för nördar på mystikens historia)

Det var sen en man som var som en paradisloppis.
Den mannen han hette visst nog Gregorius Lopez.

(P.S. Hjalmar Ekström och Flodbergskretsen älskade Lopez)

Lockelse till skogsparadiset

Under åratal av kemiska själs-bekämpningsmedel
neurotoxiner kallade så fint "psykmediciner",
reser sig plötsligt mitt döda romantiska känsloliv,
spricker ytan av min själ,
som en maskros genom asfalt,
och jag får känna en stund vem jag egentligen är,
i all själens nakenhet och vilda styrka,
bakom lager på lager av nedtystning och bedövning.

Och jag hör Solens strålar locka mig,
som i ett romantiskt längtansskimmer,
och jag hör skogen locka mig,
och jag hör djuren locka mig,
och jag vet att det liv jag nu lever
inte är det sanna livet,
utan en skugga blott,
ett bokstavens och tankens och drömmens liv blott,
ett fångenskap,
ett slaveri under makter,
makter som vill att jag ska glömma och gömma
vad jag upplevt just nu.

Då var vi som drömmande

När vi fick höra
budet om vår befrielse
efter fjorton års straffarbete i kolgruvorna,
gick vi som drömmande,
nästan som en utsvulten romsk tiggare i Stockholm
som hittar en stor, urgammal, nergrävd guldskatt från vikingatiden,
i Nackareservatet strax utanför Stockholm,
och går hem till de sina,
utan att riktigt tro att det som hänt verkligen hänt.

Ja, nästan som Maria Magdalena, nästan som hon,
vid mötet, tidigt i gryningen
med den Uppståndne, den Levande.

Som bäckar i sydlandet,
hemåt det går,
de fallna av Israels får.

(Lasse Lushjärnan, 8.9.2023, inspirerad av Psaltaren 126 i Bibeln och Thorleif Hansens norska sång "I verden der drives av stormer omkring", nr. 29 i Smiths vänners sångbok "Herrens Veier"* Thorleif var en av de yppersta poeterna i Smiths vänner)

En vacker dag

En vacker dag
händer det något
som kommer ditt liv
att totalförvandlas för evigt,
en ny era i ditt liv inleds
som du aldrig kunde tänka dig fanns.

Historieglorian

Det finns uti världen en gloria
som kan va' bra att ha med sig här och där.
Det är våran stora hi**stor**ia,
som kan va' bra att ha med sig här och där.

När historieglorians månskensljus
faller ner på min gråa vardagsrock,
då vaknar i nattens och öknens grus
en själfullhets och minnes gråsparvsflock.

När flocken se´n lyfter sina vingars lek,
och flyger sin flykt över stan.
Då skådas i eftertanken, ljuv och vek,
en utsikt mot Solnedgångens Svan.

Vill inte veta av Moses

Ja vill inte veta av nån Moses.
Ja vill bara veta av nån Mopses.

Tjockisens bordsbön

Gud som haver magen kär
se till mig som tjockis är.

Ett underligt besök

En kväll,
en regntung och disig skymningskväll,
då oktoberdagen var mättad
av fallna änglalöv
satt Gud hos Swedenborg.

(Lasse Lushjärnan, 12.10.2023, inspirerad av Hjalmar Gullbergs dikt "Lusthuset", läs den i slutet av denna artikel)

Anita Moorjanis helande kanske största miraklet i modern tid

Indiskan Anita Moorjanis (f. 1959) helande från
att ha varit döende i en fruktansvärd,
dödlig, långt framskriden cancer,
hennes helande genom en nära-döden upplevelse i koma,
är kanske det starkaste och mest övertygande miraklet
som jag vet om i modern tid.
Det enda vittne som detta mirakel behöver,
är Anitas friska och levande närvaro bland oss.
Om inte detta mirakel övertygar oss om
existensen av en Högre Värld,
och Guds trofasta försyn och omsorg,
ja då vet jag inte vad som kan övertyga oss.

Anitas nära-döden upplevelse
är också den vackraste och noblaste jag vet om,
där allt bara var villkorslös kärlek på Andra Sidan,
och något ont och något helvete inte fanns där.

Kärlek som inte är villkorslös kärlek,
är ingen kärlek, säger Anita.

Hon möttes på Andra Sidan av nära och kära som gått bort,
och ingen krävde av henne att beundra och vörda dem,
istället var det hon som blev vördad och beundrad,
för att hon vågat sig in i det svåra jordelivet,
och nu jublade de över henne,
för att hon orkat såhär långt.
Detta påminner om vad Dannion Brinkley fick höra
av änglar i sin nära-döden upplevelse 1975 (jag har citerat
det här),

och vad jag fått höra av en ljusvarelse under ett
självmordsförsök 2008 (se denna dikt).
Därför tror jag på det.
Det låter som något som är så ljuvligt,
att de bara kan komma från Andra Sidan.

Andevärlden blir så verklig när man lyssnar på Anita,
så levande och ljuvlig,
att jag skulle vilja att Gud skrev hennes historia
på mitt hjärta (1)
med eldskrift, tungotalsskrift,
att minnas när jag har det tungt
och när jag en gång ska dö.

Anita, du talar mest om kärlek, en kärleksdrottning är du,
ack, den som fick vara din lärjunge,
och göra kärleken till sin enda religion.

Det känns som om du gästade högsta himlen,
Uppståndelsens Värld,
den enda som är verklig,
den enda som inte är som Swedenborgs fantasier och drömmar.

Det gör ingenting att du rör dig i New Age-kretsar, Anita,
för ditt budskap är något av det vackraste jag hört,
och är bortom all religion.

"Liberate yourself from all that you've been indoctrinated to believe during this lifetime. Release your true nature so that you can really see how powerful and magnificent you are.
" (Anita Moorjani)

Mitt rike är icke av denna världen

När jag hör kollapsnyheter från Amerika
är det som om det inte berör mig,
som om det inte är min sak det gäller,
jag lyssnar med stoiskt lugn,
med en underlig värme i magen,
för mitt rike är icke av denna världen, som ock Jesus sa,
jag lever i fiendeland, i bojor och som i fängelsehåla,
mitt rike är någon annan stans,
mitt rike är i myrstackar och fågelbon,
i mullvadshål och andars fjärrandunkla riken.

Underlig insikt

Om jag mot förmodan skulle skriva
svensk poesihistorias vackraste dikt,
skulle jag nog inte få credit för den
om jag inte hade "ett namn",
och en "position" att
backa upp den med.
Eller ett forum eller någon ställe
där de rätta "namnen" gick och snokade.
Den dikten skulle lätt kunna begravas
i den stora diktmassan på nätet,
och läsas enbart av "Havet",
och Hen som jag Älskar.

Beskrivning av stämningen i en av Ennio Morricones melodier

En av Ennio Morricones melodier spelar ibland i mitt huvud, och då kan jag ibland uppleva hur jag minns känslorna som jag fick då jag läste i vissa bilderböcker som tre, fyra-åring. Jag kan bara beskriva dessa känslor såhär:

Det är ett dunkelt septemberskimmer över känslorna,
det är sen september, och naturen ligger som förklarad,
ni vet, såsom solen kan vara klar i slutet av september,
men nu på ett dunkelt och nästan hemlighetsfullt sätt,
nästan sagolikt, lite som utsikten över fjärranliggande berg,
där borta i fjärran fjällen hägrar ett dunkelt dis,
och diset gömmer djuriska, naturmystiska, ja barndomens namnlösa hemligheter,
som ingen författare eller poet någonsin kunnat beskriva,
som påminner om stämningen när man varit
på en mycket lång resa, och kommer hem,
och man ser allting i ett nytt ljus,
ett ljus som är nästan sagolikt,
allt ser annorlunda ut (detta har hänt mig),
genom att man kommit ut ur gamla hjulspår i blicken och iakttagelsen,
och man kan se på sitt hem med nya ögon,
och se det hemlighetsfulla,
som i en hemlighetsfull, urgammal, för länge sedan övergiven trädgård,
som man nyligen upptäckt,
som skimrar av sen september,
som bara sen september kan skimra.

Guds fullkomliga plan

(poetiska reflektioner över skollärarinnan Jayne Smiths otroliga nära-döden upplevelse)

Det finns en fullkomlig Plan,
uppstigen ur Gudomens Dal,
ut ur Hens medlidandes kval,
den är insydd i vart ting i stan.
Den är tingens heliga Gral (1),
och den nästan ej nämnas kan.
Ty Den tillhör sparv och fasan.
Må det hända det eller det
den Planen blir dock verklighet.
Ty världen blev till genom Den,
utanför Den finns ingenting än.
Därför är den insydd i tingens domän,
Guds löften står tydligt och skälver av "Zen"
i din andliga ring, o min vän.

(1) jag gillar Gustaf Frödings tolkning av legenden

Jesu böneliv

Jesus från Frälsaret,
du går här fram
än som i gången tid.
Jag undrar om du är barfota än,
och om glansen i dina ögon
är lika sparvlik och ljus som
en gång
där på Galiléens berg,
där du tassade omkring barfota
om natten,
"hög" av sömnlöshet,
gick fram och tillbaka
och pratade för dig själv,
lite som jag gör när jag är i
s.k. "psykos" (detta hatade tillstånd!),
hög av sömnlöshet,
upptagen i gudomens hemliga, fördolda liv,
även ibland t.o.m. "sjungandes i tungor" (ja, det har hänt mig!
Och bara i "psykos"!).
Ditt böneliv, min Kära,
fick nog bara
sparvarna och maskarna i Galiléen bevittna,
det var för heligt och personligt för fotografier och
filmkameror,
för synagogornas ritualer,
för massornas öron som följde dig ibland,
ja även för de allra närmaste lärjungarnas blickar och öron.

Men jag tror jag vet lite om det, **om än aldrig så lite,**
genom egna "psykoser",
och jag vet att det är för heligt och personligt,

för vanliga, "normala" människor
att höra på och se på.

Varmt tack för din ljuva insats i bönens värld,

din, Lusen.

Dikt om ett mycket kärt djur

Jag vet ett ljuvligt djur.
Dess näbb är sänkt i smuts.
Den pickar i sig smuts
och tänker mest på smuts.
Men djurets fjäderdräkt,
dess ljuva fjäderdräkt,
det är av annat slag;
av Evigheten själv.

Lasse Lumpsamlarens senaste skrotfynd

Sparven Gud

Han Gud, han går fram i världa
som sparva picker i säj mat.

(26.1.2024)

Tarmarnas lustiga varelse

Tarmarna
är en i sanning underlig
och lustig varelse
med en lustig mun
i ändan
som sjunger
lustiga små visor ibland.

(6.2.2024)

Barbara Barberaren

Jag är bara barberar-barbaren Babar Barbara
som bara smaskar rabarber och bara är en berber.

Strängare än Jesus

Läst idag
i en djurarts bibel:
Om du kräver
att få på dig kläder,
kräver kläder på kroppen,
då har du redan
fallit i syndafallet.

Jesu nycklar till Livet

En man jag känner berättade
att han haft en syn
där Jesus visade sig för honom
så eländig att mannen grät över Jesus.
Då kom Jesus fram till honom
och sa: "*Gråt inte.*
Jag har segrat.
Jag var död,
och se, jag lever i evigheternas evigheter,
och jag har nycklarna
till djurens och växternas väsen."

(10.2.2024)

Guds andning

Den oändlige Guden
andas i universum
som spädbarn och foster andas,
det är en stilla och lätt andning,
den andas i evigheten, milt,
så tillitsfullt som foster andas,

och inuti denna andning
andas atomerna,
som foster de ock,
och ger liv, evigt liv, till hela skapelsen.
Inifrån kommer livet,
från det små,
och Gud rinner själv ut från det små,
Gud är som fostren,
och Guds andning är barnslig och spontan,
långt, långt bortom andningstekniker
och all strävan och kamp.

(11.2.2024)

Vad som ska stå på min grav

"Här ligger hundarnas adoptivson
som nästan hela livet
längtade obeskrivligt efter döden."

(20.2.2024)

Med Jesus på potta

När man sitter med Jesus på potta,
då kan man med Jesus sig gotta,
och då äter man alltid med måtta

Avslutande dikter

Bland stenar och bråte,
bland maskar och kryp,
i jordens, i jordens djup.
Där lever vår Herre
så trevligt och fint,
i jordens, i jordens djup.

(20.4.2024)

* * *

Fåglarna har sin luft,
fiskarna har sitt hav.
I Guds hjärta
bor Jakob Böhme.

(I en dröm till 21.4.)

* * *

Om du är en Jesu Kristi lirare,
då är du inte längre någon grinare.

(21.4.)

* * *

Om man bara går efter det som är "hot"
blir man bara till slut som en jävla chatbot.

(21.4.)

* * *

Där prydlighet finns, där finns inte kärlek.

(21.4.)

* * *

Evangelium

Om jag hade dömts
till livstids fångenskap,
och då av en läkare
fått höra att jag
bara har 7 år, högst 12 år
kvar att leva p.g.a. sjukdom,
hade denna information
blivit min dyrbaraste egendom,
som att få min dom
otroligt mycket mildrad,
jag hade då värmt min själ
på dessa ord,
som en frusen hemlös värmer sig
vid lägerelden,
och jag hade räknat ner, haft en nedräkning
till det datum
jag äntligen ska få dö.
Denna information
skulle också vara det
som fick mig att hålla ut
och inte hänga mig i min cell.

(15.6.2024)

* * *

Nedräkningen

En man som led mycket
på sin dödsbädd,
väntade så på sin död,
vars datum han fått veta
av änglar,
att han miste förståndet,
till slut räknade han även sekunder
i sin nedräkning,
men hans fall var inte grymt,
kärleksfulla händer
vårdade om honom
efter hans död,
och viskade:
I himlen är ingen galen,
lika lite som spädbarn är det.
Ty vi förstår.

(16.6. 2024)

* * *

Väntans hemlighet

När man väntar
tillräckligt intensivt
på något eller någon,
är det till slut
som om

man i sin längtan
har något av det
man längtar efter.
För Gud själv
är i ens längtan.

(16.6.2024)

* * *

Det ljuva misstaget

När en oljegeolog på Youtube
kom fram till att han räknat fel,
och att den globala oljeexportens slut
kommer två år tidigare än beräknat,
då grät träden av jubel,
och en maskros fick
asfalten att spricka
i ett rikemanskvarter
i Stockholm.

(17.6.2024)

* * *

(8.5.2024)

* * *
Jag heter Simen.
Jag är en sea-man.
Jag jobbar på Siemens.
Och lite på Anti-Siimex.